

Nr 985

Av herr **Blomquist**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 31, angående forskarutbildning och forskarkarriär m. m.

(Lika lydande med motion nr 1136 i Andra kammaren)

Med anledning av vad i Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående forskarutbildning och forskarkarriär m. m. föreslås vill jag anföra följande.

Ett av huvudmotiven till 1963 års forskarutredning, som ju bildar bakgrunden till propositionen, var att öka anställningstryggheten för forskarna. Departementschefen framhåller också i propositionen »att forskarkarriären bör vara konstruerad så att forskarna successivt når större anställningstrygghet vid befordran inom universitetsorganisationen». I detta syfte föreslås att docenter efter särskild prövning i varje fall skall kunna omförordnas på ytterligare en 3-årsperiod. Samtidigt framgår att med hänsyn till risken för blockering något generellt omförordnande icke planeras. Ur såväl samhällets som individens synpunkt bör dock en rimligare anställningstrygghet kunna ges dessa forskare. Enligt det system som föreslås i propositionen finns uppenbar risk för att ett utstötande från universitetet kommer att ske efter ett eller två omförordnanden, och den enskilde forskaren kommer då att vid 45—50 år tvingas söka sig ett annat arbete. En möjlighet till lösning vore att det ursprungliga docentförordnandet gavs på sex år och sedan efter prövning i varje särskilt fall omförordnande på 3 år företoges. De forskare som sålunda fått omförordnande i två 3-årsperioder borde därefter erhålla samma anställningstrygghet som andra innehavare av e. o. tjänster.

I propositionen föreslås vidare att laboratorer, observatorer, proceptorer och prosektorer skall bli biträdande professorer. Såsom i propositionen nämns finns därjämte enstaka andra tjänster på samma nivå som laboratorer, vilka då också bör — utan andra organisatoriska förändringar — benämnas biträdande professorer. En sådan grupp är lärare i medicin, som regel benämnda kliniska lärare, som är docenter med samma undervisningskyldighet och lön som laboratorer.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte uttala

- 1) att ökad anställningstrygghet för docenter åstadkommes på sätt som anges i motionen;
- 2) att docenter av typen klinisk lärare benämnes biträdande professorer.

Stockholm den 11 april 1969

Per Blomquist (m)